

tiempo y entre las personas que dicen, y no en otro tiempo, ni en otro lugar, ni entre otras personas, y con las mismas circunstancias que expresan. Dios es el que habla en la Escritura, y su veracidad é infinita sabiduría no puede faltar ni en poco ni en mucho, en nada; y proponiéndones la Iglesia, asistida del mismo Dios, las sagradas letras como palabra de Dios, tampoco puede errar ni en poco ni en mucho, en nada. Así es, que los argumentos que contra la verdad de las Escrituras oponen los herejes é incrédulos, sacados de la historia natural ó civil, de la cronología, geografía, etc., lo único que prueban es su ignorancia y soberbia; ellos pueden engañarse y Dios no, ni tampoco la Iglesia, que no nos propone las Escrituras, sino inspirada del mismo.

24. Es indudable que para la más fácil explicacion de los libros sagrados, es utilísimo el conocimiento de las lenguas hebrea y griega, de la cronología, geografía, historia, etc., y por esto no hay quien no recomiende su estudio; mas el que nada de esto sepa, ni pueda dedicarse á semejantes materias, debe ocurrir á los expositores católicos, y aprovecharse de sus conocimientos, bajo la seguridad de que no hay ni puede haber verdad alguna que contradiga á la palabra de Dios, que ni puede engañarse ni engañarnos. Un ciego no podrá contestar á los argumentos que se pongan para probarle que no hay luz en la mitad del día, y no por esto será ménos cierto que la hay; con mayor razon los argumentos contra las sagradas letras no podrán ser sino aparentes, en nada perjudicarán á la verdad de cuanto ellas dicen, y lo mas que con tales argumentos podrá probarse, será la falta de conocimientos en el que los oye y no puede contestarlos.

25. En la siguiente carta comenzaré á hacerme cargo del cuaderno, y en el ínterin y siempre, Nuestro Señor dé á V. cuantos auxilios y gracias le desea quien en él lo ama.—*Lázaro, obispo de Sonora.*

SAGRADA MITRA.

Ordenaciones varias para el gobierno de los obispos.

Sobre la disciplina Eclesiástica vigente actualmente en los reinos de España y de las Indias para gobierno de las curias eclesiásticas.

Innocentius Papa XIII. Ad perpetuam rei memoriam.

Apostolici ministerii, quod Nobis, licet immerentibus, imposuit superni dispositio consilii, ratio praecipue exigit, ut Ecclesiasticae disciplinae in iis, qui in sortem Domini vocati sunt, aut servandae, aut ubi opus fuerit, restaurandae, juxta Sacro-

rum Canonum instituta et sanctissimas Ecclesiae leges et ordinationes, omni studio advigilemus; post enim primi Parentis lapsus semper ad inferiora nos deprimit humanae mortalitatis infirmitas et carnis fragilitate observantiae vigor paulatim relaxatur; unde et de mundano pulvere religiosa etiam corda descendere, et in ipso Agro Domini spinas ac tribulos identidem germinare, quotidiana experientia edocemur: quod si noxia inde evellantur, et utilia plantentur, dubitandum nos est, quin uberior, benedicente Domino, electi sanctorum operum frumenti messis exurgat, omnisque populus in via Domini, prae lucente clero, feliciter progrediatur.

Cum itaque dilectus filius noster, Ludovicus, Sacrae Romanae Ecclesiae Cardinalis Belluga et Moncada nuncupatus, Ecclesiae Carthaginensis ex concessione et dispensatione Apostolica Praesul, in ipsis Pontificatus nostri primordiis, nobis exposuisset, nonnulla Ecclesiasticae disciplinae rationibus ac saluberrimis Sacri Oecumenici Concilii Tridentini decretis haudquaquam consentanea, sensim in diversis inclitae Nationis Hispanicae locis obrepisse, iisque, ut opportunum remedium adhiberetur á Nobis, quibus est commissa plenitudo sollicitudinis, nedum ipse Ludovicus Cardinalis et Praesul, sed et alii venerabiles Fratres Archiepiscopi et Episcopi Regnorum Hispaniarum humiliter postulassent eorumque anxius precibus sua etiam studia ac vota clarissimus in Christo filius noster, Philippus, Hispaniarum Rex Catholicus, pro ejus singulari pietati et eximio Christianae Religionis zelo, datis hac de re ad nos pluribus litteris, conjunxisset; Nos congregationi particulari nonnullorum ex venerabilibus fratribus nostris ejusdem Sacrae Romanae Ecclesiae Cardinalibus Concilii Tridentini interpretibus á nobis deputatorum, rem omnem sedulo examinandam demandavimus. Id autem cum ab ipsa Congregatione Cardinalium ea, qua par erat, maturitate praestitum illiusque sententia ad Nos per ejusdem Congregationis Secretarium relata fuerit; de memoratorum cardinalium consilio congruum et opportunum duximus, ea quae infra sequuntur, ad Omnipotentis Dei gloriam, Ecclesiae utilitatem, veteris disciplinae instaurationem et spiritualem Regnorum Hispaniarum aedificationem, hac Nostra perpetuo valitura Constitutione statuere, decernere et declarare.

I. Primum igitur cum á Patribus memorati Concilii Tridentini, Divino afflante spiritu, sapientissime animadversum fuerit, quantum Christianae Reipublicae intersit accuratum habere delectum circa eos, quibus sacra Ministeria committenda sunt, et in quorum vitam caeteri fideles jugiter oculos conjicientes, sumpturi inde sunt exemplum quod imitentur, propterea quae

ribus poenis pro modo culpae nostro et pro tempore existentis Romani Pontificis arbitrio infligendis, uterque subiaceat. Cumque etiam juxta memoratam Innocentii predecessoris constitutionem, ratione hac, titulo Beneficii in aliena Dioecesi obtenti, non aliter liceat Ordines ab Episcopo ejusdem Dioecesis suscipere, quam si Beneficium praedictum sit ejus redditus, ut ad congruam vitae sustentationem, detractis oneribus, per se sufficiat; declaramus, sufficientiam hujusmodi praefiniendam esse, non juxta taxam synodalem, sive morem pro promovendis ad sacros Ordines vigentem in loco praedicti Beneficii, nisi tamen illud continuam et praecissam residentiam requirat, sed juxta taxam, vel ea deficiente, juxta moram in alio loco domicilii vigentem.

VI. Porro ad sartam tectamque servandam Ecclesiasticam disciplinam, non minus momenti habet, quod clericali militiae nomen dare non permittatur iis, qui haud satis idonei sint, quam quod eidem militiae jam adscripti laudabilem vivendi rationem sectentur, eamque morum exhibeant innocentiam, quae sanctitati suscepti instituti respondeat, multoque magis quod abstineant iis, quae sacris canonibus jure meritoque vetita sunt, uti prorsus indigna hominibus tabernaculum Domini inhabitantibus et venerando altaris ministerio dedicatis. Statuimus propterea atque decernimus, quod qui sunt clerici, aut prima Tonsura, aut Ordinibus Minoribus initiati, nullumque Ecclesiasticum Beneficium possidentes, qui, neglectis Concilii Tridentini decretis, habitum clericalem ac tonsuram non deferant, vel si etiam deferant, non tamen certae Ecclesiae aut loco pio, cui ex mandato Episcopi adscripti fuerint, inserviant, sive in Seminario Ecclesiastico vel in aliqua schola aut Universitati de licentia sui Ordinarii non versentur; Episcopi, nulla etiam praemissa monitione, eos privilegio fori privatos declarent, eorumque adscriptionem, servitio certae Ecclesiae antea factam, deleri jubeant. Sique ii meliorem vitae rationem non inierint, aut etiam si alii sint, quos ex propria culpa efficiendos idoneos promotioni ad sacros Ordines sperari nequeant, iidem Episcopi, servata forma à sacris canonibus tradita, ad privationem aliorum clericalium privilegiorum contra ipsos procedant. Ubi vero reperiantur clerici Capellanas vel Beneficia cujuscumque, etiam tenuis, redditus obtinentes, quorum improba vita aliis offensivam praebens, destruat, potius quam aedificet, vel concubinam, aut foeneratores, vel ebrietati ludisve alearum dediti, vel sutores rixarum, vel negotiatores, vel arma gestantes, vel incertis sedibus vagantes, vel clericalem habitum tonsuramque non deferentes, vel ecclesiastica immunitate in fraudem tributorum et vectigalium à laicis non exemptis solvendorum, temere abu-

tentes, vel qui demum similia aut majora crimina patrant, numero magis, quam merito ad Ecclesiam pertinere visi fuerint; Episcopi praemissis tamen necessariis monitionibus, servatisque aliis de jure servandis, contra ipsos ad poenas à Romanis Pontificibus praedecessoribus nostris, et à sacris Conciliis impositas, et etiam ad privationem Beneficiorum, Capellaniarum, et Ecclesiasticorum officiorum in omnibus illis casibus, in quibus praedicta privatio à sacris canonibus imposita est, humanis quibuscumque rationibus posthabitis, procedant, memores seipsos neglectae subditorum emendationis condignas; Deo vindice, poenas persoluturos.

VII. Sed et cum personae Ecclesiasticae nunquam satis in obsequiis supremo Numini exhibendis, iisque praestandis, quae eorum statui consentanea sunt, exerceri valeant; plurimum in Domino commendamus pium morem, in plerisque Hispaniarum Dioecesibus vigentem, ut clerici, tam in Minoribus, quam in Majoribus Ordinibus constituti, atque etiam Presbyteri, tamet si Beneficia vel officia Ecclesiastica non habentes, superpelliceo induti in Ecclesiis, quibus adscripti fuerint, Missae Conventuali cum cantu celebratae, necnon primis et secundis vespers officii, diebus Dominicis aliisque festis assistant; quinimo enixe hortamur, ut Episcopi aliarum Dioecesium, in quibus mos ille institutus hactenus non fuerit, id in posterum servari curent in omnibus; ac insuper satagant, ut omnes Ecclesiastici praedicti, etiam collationibus habendis coram Parochis suis vel aliis ab Episcopo deputatis, super casibus conscientiae forum concernentibus, et super ritibus ac caeremoniis sacris intersint.

VIII. Et quoniam in praedictis Hispaniarum Regnis reperiri intelleximus, Beneficia et Capellanas, etiam de jure Patronatus vel Ecclesiasticorum vel laicorum, nullo tamen certo proventu instructas, vel adeo tenui, ut nec ad dimidiam neque ad tertiam partem congruae pro clericis ad sacros Ordines promovendis, necessariae ascendant; malis, haud quidem levibus inde erumpentibus, occurrere cupientes, statuimus et mandamus, quod Episcopi ad Beneficiorum et Capellaniarum, quae nullum certum redditum habent, in suppressionem statim deveniant. De aliis vero Beneficiis et Capellanis, quarum certus annus fructus ad memoratam saltem tertiam congruae partem non ascendit, decernimus, nulli in posterum conferendam esse primam tonsuram ratione juris exequendi aliquod ex dictis Beneficiis et Capellanis. Atque Patronatus jura, quantum fieri possit, salva remaneant, liceat Patronis, tam Ecclesiasticis, quam laicis, ad dicta Beneficia et Capellanas nominare, non tamen veluti ad Beneficia Ecclesiastica requirunt in nominandis primam tonsuram, sed tanquam ad legata pia; et nominati, tamet-

si primam tonsuram non habentes, ea retinere possint uti pia legata, cum onere adimplendi omnia onera á fundatoribus in-
iuncta.

IX. Non sine gravi animi nostri dolore etiam accepimus, quod quamquam Tridentina Synodus decreverit, omnes qui Parochiales vel alias curam animarum commexam habentes Ecclesias, quocumque modo obtinent, debere, diebus saltem Dominicis et festis solemnibus, plebes sibi commissas pro sua et harum capacitate pascere salutaribus verbis, docendo ea quae Christifideles ad salutem scire oportet, de explicando divinae legis praecepta fideique dogmata, pueros ejusdem fidei rudimentis imbuendo, et brevi facilique sermone vitia denuntiando, quae declinare, et virtutes, quas sectari oporteat; nihilominus nonnulli Parochialium Ecclesiarum Rectores haec, quae suarum partium adeo sunt, praetermittunt, culpam hujusmodi á se amoliri nitentes, vel praetextu immemorabilis, sed quidem pravae consuetudinis, vel quia haec ab ipsis praestari necesse non videatur, suppetente nimirum copia aliorum habentium sacras conciones in aliis Ecclesiis, itemque imbuentium pueros Mysteriorum fidei, vel in scholis, vel in compitiis. Ne itaque sub inani ietarum, aliarumque similium excussationum praetextu, tanta christianae Reipublicae perniciies struatur, districte praecipimus singulis Hispaniarum Archiepiscopis et Episcopis, ut omnino efficiant, quod omnes ii, qui animarum curam gerunt, munia praedicta per seipsos vel, si legitime impediti fuerint, per alios idoneos diligenter exequantur. Si vero aliqui non satis habiles ad illa obeunda reperiantur, iidem Archiepiscopi et Episcopi per alios á se deputandos, sumptibus Parochorum minus idoneorum, opportune suppleri curent; et in posterum Beneficia, quibus animarum cura imminet; non nisi vere idoneis ad memorata officia per seipsos adimplenda conferantur.

X. Praeterea ne Constitutionis sancti Pii V, etiam praedecessoris nostri, in qua taxatur congrua fructuum portio, vicariis perpetuis, animarum curam exercentibus, assignanda, interpretationem ab ejus sententia alienam fieri contingat; declaramus, Constitutionem illam pertinere dumtaxat ad vicarios perpetuos illarum Ecclesiarum Parochialium, quae aliis Ecclesiis, Monasteriis, Collegiis, Beneficiis et locis piis unitae sint; nec non portionem annuam fructuum, quae ibidem statuitur assignandu ipsis vicariis in summa, non majori quam centum, nec minori quam quinquaginta scutorum, intelligi debere de scutis argenteis juliorum decem monetae Romanae, pro quolibet scuto.

XI. Quoties itaque in aliis Parochialibus Ecclesiis, quae, ut praefertur, unitae non sint, oportuerit ex aliqua justa causa

providere per coadjutores Parochorum, aut per vicarios temporarios, curae erit Episcopis, pro data sibi á Tridentina Synodo potestate, partem fructuum praedictis coadjutoribus aut vicariis assignandam determinare in ea quantitate, quae pro suo prudenti arbitrio et conscientia conveniens videbitur, ratione videlicet habita reddituum et emolumentorum Ecclesiae Parochialis, in qua deputati fuerint, necnon inspectis conditionibus loci, numero animarum, qualitate laboris et quantitate impensarum, quas commissi officii necessitas postulaverit. Quod si Parochi ab Episcopis moniti, congruo iisdem termino praefixo, coadjutores sive vicarios temporarios, quoties opus fuerit, assumere neglexerint, poterunt ipsi Episcopi eos, quos huic muneri idoneos censuerint, auctoritate propria deputare, cum assignatione antedictae portionis fructuum. Et nihilominus ubi etiam praedicti coadjutores aut vicarii temporarii á Parochis nominati vel assumpti fuerint, de eorum idoneitate Episcopis constare per examen debeat, antequam ad exercitium admittentur; nec satis sit quod ad confessiones audiendas antea fuerint approbati, nisi aliis etiam qualitatibus ad curam animarum recte exercendam opportunis praediti noscantur. Quibus si careant, nec Parochi deinde, intra alium similem terminum ab Episcopis praefigendum, alios vere idoneos nominaverint: tunc pariter ad ipsos Episcopos libere spectet deputatio cum dicta congruae assignatione, nec ulla Parochorum contradictio aut exemptio aut appellatio aut ejuscumque judicis inhibito, exequutionem deputationis et assignationis certae partis fructuum, in casibus praemissis, suspendere possit; itemque non obstante qualibet contraria consuetudine etiam immemorabili.

XII. Verum quia non satis animarum curae et necessitatibus quandoque consultum est per hoc, quod ad obeunda Parochialia munia, alii sacerdotis Parochis adjungantur, sed majora remedia adhiveri oportet, quoties nempe ob locorum distantiam sive itineris difficultatem, parochiani sine magno incommodo pro Sacramentis percipiendis divinisque officiis audiendis, accedere ad Ecclesiam Parochialem nequeant; tunc quidem meminerint Episcopi, licere sibi pro suo arbitrio, invitatis etiam Rectoribus, vel intra easdem Parochias disunare alias Ecclesias, in quibus sacerdotes Parochorum Coadjutores, Sacramenta ministrent et divinum cultum exhibeant, vel novas Parochias novasque Parochiales Ecclesias a veteribus distinctas, constituere, hisque novos Parochos praeficere, assignata ex redditibus ad veterem Parochialem Ecclesiam quomodocumque pertinentibus, convenienti portione ad victum eorum, qui vel tanquam Coadjutores in dictis aliis Ecclesiis deputati, vel tanquam distincti et independentes Parochi, curam animarum exerce-

rint; nulla ad praemissas impedienda suffragante appellatione aut inhibitione.

XIII. Cum ad praescriptum quoque Tridentinae Synodi Episcopis is honor tribuendus sit, qui eorum dignitati convenit, eisque in choro et in capitulo, in processionibus et aliis actibus publicis primus locus esse debeat, et praecipua omnium rerum agendarum auctoritas; mandamus, id religiose ac perpetuo observari in omnibus actibus, adeo juste huiusmodi praeeminentiae et auctoritati consentaneis, non obstantibus privilegiis, etiam ex fundatione competentibus, consuetudinibus etiam immemorabilibus, sententiis, juramentis et concordis, quae suos tantum obligent auctores.

XIV. Praeterea, ut claustralis quoque disciplinae vigor illibatus permaneat, pontificiae nostre sollicitudinis partes etiam duximus interponendas. Cum itaque experientia compertum fuerit; quantum detrimenti illi afferatur, ex quo plures ad religiosum habitum admittantur, quam vires reddituum patiantur, moderno ac pro tempore existenti nostro Apostolicae Sedis in iisdem Hispaniarum Regnis Nuntio per praesentes committimus et mandamus, ut curet et vigilantiam adhibeat, ne contra praescriptum memorati Concilii Tridentini in Monasteria, Conventus et Domos, tam virorum, quam mulierum, sive bona immobilia possideant, sive non possideant, major numerus recipiatur, quam qui, vel ex proventibus propriis ipsorum monasterium, conventum, aut domorum, vel ex consuetis elemosynis aliisve quibuscumque obventionibus, in commune tamen conferendis, commode possit sustentari.

XV. Quoties vero Regulares ad Ordines erunt promovendi, servetur omnino Decretum Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, à pia memoriae Clemente Papa VIII, praedecessore etiam nostro, confirmatum die 15 martii 1596, quo sancitur, non ad alium, quam ad Episcopum Dioecesanum, litteras dimissorias pro eorundem Ordinum susceptione à suis superioribus esse dirigendas, praeter quam in casu, quo Dioecesanus à Dioecesi abesset, vel Ordinationes non esset habiturus; quo etiam casu in litteris dimissoriis ad alium Episcopum dirigendis, expressa fieri debeat mentio, vel de praedicta Episcopi Dioecesanis absentia, vel de illa alia causa, videlicet, quod Ordinationis non sit habiturus: exceptis tamen quoad praedicta Regularibus illis, quibus per speciale privilegium à Sede Apostolica post Concilium Tridentinum fuerit concessum, ut à quolibet Catholico Antistite Ordines suscipere possint, super quo indulto nihil per praesentes innovare intendimus. Noverint autem Episcopi se debere per semetipsos, secluso agrotationis casu, Ordines conferre et sacrorum Ordinum collatio-

nem, statutis à jure temporibus, ac in Cathedrali Ecclesia, vocatis et adstantibus Canonicis, publice habendam esse, vel si in alio Dioecesis loco, semper tamen in Ecclesia, quantum fieri poterit, digniori, et praesente Clero ejusdem loci. Ne vero incertitudo, an ipsi ordinationes sint habituri, nimis grave afferat incommodum promovendis, varia Dioecesis loca inhabitantibus; per mensem ante singulis vicibus publico edicto ab eisdem Episcopis denunciatur se Ordinationes esse habituros, adeo ut, quoties denunciatio huiusmodi facta non fuerit, inde satis intelligant Regulares Episcopum Dioecesanum Ordinationes ea vice minime esse habiturum, sibi quoque idcirco licitum futurum Ordines ab alio Episcopo suscipere, cum litteris dimissoriis suorum superiorum ad eum directis, servata in eis forma superius expressa.

XVI. Episcopi in omnibus mulierum Monasteriis sibi subiectis, Ordinaria, in aliis vero exemptis auctoritate Sedis Apostolicae inconcusse observari curent quae circa Sanctimonialium clausuram vetitumque in dicta Monasteria ingressum, tam in decretis Tridentinae Synodi, quam in Constitutione similis memoriae Gregorii Papae XIII, etiam praedecessoris nostri, edita idibus Januarii anni 1575 provide ordinata sunt.

XVII. Perpendentes etiam Christianae Reipublice in primis expedire, ut ministerium ac potestas clavium in remittendis retinendisque peccatis recte exercentur, declaramus, sacerdotes tam saeculares quam regulares, qui ab Episcopis obtinuerint licentiam audiendi confessiones limitatam vel quoad locum vel quoad genus personarum vel quoad tempus, non posse Poenitentiae Sacramentum administrare extra tempus vel locum vel genus personarum ab ipsis Episcopis praescriptum, quocumque privilegio, etiam in vim Bullae, quae appellatur *Cruciatae Sanctae*, competente, nullatenus suffragaturo. Cumque idem Innocentius praedecessor, per suas die 19 Aprilis anni 1700 expeditas Litteras decreverit, Sacerdotibus tam saecularibus quam regularibus non licere confessiones eorum, à quibus ex indulto praedictae Bullae Cruciatæ ad id electi fuerint, audire absque praecedenti approbatione Ordinarii illius loci, in quo ipsi poenitentes degunt et confessores eligunt, etiamsi ab Ordinariis aliorum locorum antea approbati fuissent, ac etiamsi poenitentes Ordinariis illis, qui confessores electos approbassent, suborti essent; necnon confessiones aliter factas ac respective exceptas, nullas fore, irritas et invalidas, et confessores ipso jure suspensos esse; nos eandem Constitutionem approbantes, confirmantes et innovantes, declaramus insuper praedictis Sacerdotibus tam saecularibus quam regularibus ad confessiones excipiendas, vel ex vi praedictae Bullae Cruciatæ vel

provide ab iisdem Patribus cautum fuerit, Ecclesiasticae militiae per primam tonsuram adscribendos non nisi illos esse, qui probabilem praebeant conjecturam, se non saecularis iudicii declinandi consilio, sed sincero animo praestandi fidelem cultum ac servitium Deo, hoc vitae genus elegisse: volumus, ut protutiori ipsius conciliaris sanctionis executione, ab omnibus Regnorum Hispaniarum huiusmodi Archiepiscopis et Episcopis, non alii ad primam tonsuram in posterum admittantur, quam quibus Ecclesiasticum aliquod Beneficium statim conferendum sit; aut quos constiterit, litterarum studio operam sic dare, ut quasi in via ad Ordines, tum Minores, tum etiam deinde Majores suscipiendos, versari videantur; vel demum quos viderint expedire alicujus Ecclesiae servitio vel ministerio deputari.

II. Et tam in his, qui ad primam tonsuram, quam in aliis, qui promoveri ad Ordines etiam Minores optaverint, omnino servetur pariter regula ab eodem Concilio Tridentino tradita, nimirum, ut nullus ordinetur, qui iudicio sui Episcopi non sit utilis aut necessarius suis Ecclesiis, quique illi Ecclesiae aut pio loco pro cuius utilitate aut necessitate assumitur, non adscribatur ubi reipsa functiones muneris suo consentaneas exerciat. Quod si qui modo reperiuntur vel clericali tonsura jam initiati, vel ad Ordines, sive Minores sive Majores jam promoti, qui nulli certae Ecclesiae vel loco pio adscripti fuerint; Episcopi adscriptionem huiusmodi, vel a seipsis vel a praedecessoribus suis omissem, statim suppleant, non minus quoad omnes in Majoribus ordinibus, etiam Presbyteratus, constitutos, quam quoad eos, qui vel sola prima tonsura vel Minoribus ordinibus initiati, Beneficium tamen Ecclesiasticum possident. Ex reliquis autem, ut praefertur, vel sola prima tonsura insignitis, vel in Minoribus ordinibus constitutis, sed Beneficio carentibus, non nisi eos adscribant, quos Ecclesiae suae utiles vel necessarios esse judicaverint. Caeterum antedictae adscriptionis executionem differri posse per aliquod temporis spatium quod ipsis Episcopis conveniens videbitur, permittimus quoad eos qui a Dioecesi, in qua tonsuram vel Ordines susceperunt, causa ediscendi litterarum scientias, in aliqua publica Universitate vel Gymnasio, sive ex alia rationabili causa a suo Episcopo approbata, vel approbanda, absentes reperiuntur.

III. Cum autem clerici, qui in Episcopalibus Seminariis educantur, ut commodius ad litterarum sacrarumque rerum studium operam conferre, aliisque a Concilio Tridentino praescriptis addiscendis, magis assidue incumbere possint, teneantur juxta ejusdem Concilii decretum, diebus tantum festis Cathedrali alicuique loci Ecclesiis inservire: hanc quidem servitii per

eos obeundi rationem servari in omnibus Hispaniarum Dioecesis, necnon ipsos generalibus duntaxat totius cleri supplicationibus sive processionibus interesse, volumus et mandamus: sublata quacumque majoris servitii consuetudine, etiam immemorabili, postpositaque etiam quacumque appellatione aut inhibitione. Si quod autem Seminarium reperiatur, cujus fundatione aliter cautum esset, ob adjectam gravioris servitii legem ab illo qui Seminarium ipsum fundaverit, seu dotaverit, vel ei piam aliquam largitionem contulerit; Episcopi ad Nos, et pro tempore existentem Romanum Pontificem, id referant, ut desuper opportune providere valeat.

IV. Praeterea, cum maxime doceat, eos qui propius ad saceratissima mysteria accessuri sunt, ultra caetera requisita congruenti etiam pollere scientia, qua praediti, viam salutis indicare aliis Christifidelibus possint; Episcopi, non nisi eos, ex clero tam saeculari, quam regulari, ad sacros Ordines admittant, quos ob scientiam aliasque qualitates eo gradu vere dignos per diligentem inquisitionem compererint, adeo ut satis non sit illos qui promoveri ad Ordines praedictis optant, linguam latinam intelligere, catechismo instructos esse, atque apte respondere quaesitis circa Ordinem suscipiendum sibi in examine propositis. Qui vero ad Presbyteratum erunt assumendi, idonei prius per accuratum similiter examen comprobentur, ad ministranda Sacramenta et ad populum docendum ea, quae scire omnibus necessarium est ad salutem: quod quidem, ut recte praestari possit, eosdem Episcopos in Domino hortamur, ut quantum fueri potest, eos tantum ad sacerdotium assumant, qui saltem Theologiae Moralis competenter periti sint.

V. Quod si domicilium in una Dioecesi habentes, beneficium vero in altera, ordinari ad ejusdem beneficii titulum optaverint, ab Episcopo, in cujus Dioecesi beneficium huiusmodi situm est: Episcopus domicilii debeat eos, si in suam Dioecesim reversuri sunt, super scientia vel idoneitate examinare, ante concessionem litterarum Testimonialium, super eorum natalibus aetate, moribus et vita juxta Constitutionem fel. rec. Innocentii Papae XII, praedecessoris nostri, quae incipit, *Speculatores*, obtinendarum, addito quoque compertae idoneitatis testimonio in eisdem litteris: haeque concedi nullatenus debeant, si antedicto examine tanquam habiles approbati non fuerint; usque juxta praemissam formam non impetratis, minime possint ab alio Episcopo, cui etiam ratione obtentu Beneficii subjecti sint, ad Ordines promoveri: sique secus fiat, ordinans quidem a collatione Ordinum per annum, ordinatus vero a susceptorum Ordinum executione, quandiu proprio Ordinario videbitur expedire, eo ipso suspensus sit, aliisque insuper gravio-